

dog er noget vel kraftige. Jeg er ganske vist enig med det ærede Medlem i hans Stilling til det specielle Spørgsmaal, nemlig med Hensyn til Fosterets Beskyttelse, men jeg mener samtidig, at der kan anføres saa meget for den modsatte Lære — ikke saa meget, at vi gaar over dertil —, men saa meget, at vi maa have visse Hjælpemidler til at komme ud over de største Vanskeligheder. Til Opnaaelse deraf har den højtærede Minister foreslaaet en kort Forældelsesfrist, og at vedkommende kan gaa fri for Straf, og disse Regler kan man ikke forsvare at foreslaa, medmindre man netop har forstaaet Synspunkterne fra begge Sider. Vi, som er Tilhængere af at beskytte Fosteret fra Begyndelsen af, kan se Vanskelighederne ved denne Lære i Modsætning til den anden, og derfor søger vi at afhjælpe de Uheldigheder, som kan følge af vort Standpunkt. Men vi maa først og fremmest lære at forstaa Modstandernes Standpunkt.

Den højtærede Justitsminister var lidt pikeret over, at jeg ikke havde givet ham al den Ros, som han syntes tilkom ham, idet jeg efter hans Opfattelse kun havde nævnt Kommissionen, hvor jeg var enig med denne og dermed ogsaa med den højtærede Minister, men at jeg derimod, saa snart jeg var uenig i de fremsatte Anskuelser, meget kraftigt pointerede, at jeg var uenig med den højtærede Justitsminister, men ikke nævnte noget om Kommissionen. Hvis nu Forholdet var det, at den højtærede Justitsminister led af, om jeg saa maa sige, en sygelig Forfængelighed, saa vilde jeg indlade mig paa at diskutere dette Spørgsmaal og vise, at han har Uret her, og at jeg tværtimod har givet baade Kommissionen og Ministeren hver for sig fuldt ud, hvad jeg mente, de skulde have. Men jeg gaar ud fra, at den højtærede Justitsminister ikke lider af denne Forfængelighedsfølelse, men at han tværtimod, naar han roligt læser mit Foredrag igennem en Gang til, maa indrømme, at der egentlig er givet ham, hvad der tilkommer ham. Ud fra denne Betragtning gaar jeg ikke ind paa denne Diskussion, men vil ligesom et Blad, der i øvrigt støtter Ministeren, sige, at paa Grund af visse særlige psykologiske Egenskaber hos den højtærede Minister skal jeg ikke indlade mig paa dette. Jeg vil alene holde mig til Realiteterne, og med Hensyn til disse var der flere store Spørgsmaal, vi kom til at diskutere. Den højtærede Justitsminister og jeg har saaledes forskellige Anskuelser med Hensyn til de sindssyge. Nu hørte vi et belærende Foredrag om dette Emne af det ærede Medlem Hr. Sundbo, men jeg tror

alligevel, at den højtærede Justitsminister og jeg gør klogest i at diskutere Spørgsmaalet ud fra vore Argumenter og ikke ud fra det nye Argument, som det ærede Medlem bragte ind i Diskussionen, for jeg tror, det er forkert. Men med Hensyn til selve Sagen synes jeg, vi maa kunne blive enige. Den højtærede Minister har nu hørt, at fra radikal Side, fra konservativ Side og ligeledes fra Venstres Side er man i det store og hele tilbøjelig til at mene, at det gaar ikke at lægge Vægt paa den medicinske, biologiske Anskuelse; vi maa gaa den Vej at lade Lægerne afgøre, om en Mand er sindssyg — det maa vi overhovedet ikke være i Tvivl om, saaledes som det ærede Medlem Hr. Sundbo syntes at antyde —, men lade Juristerne, Nævningerne afgøre Følgerne af, at vedkommende erklæres for sindssyg. Jeg udtalte, at hvis vi gik den Vej at lægge Vægt paa den medicinske Anskuelse i Sagen, saa er vi det eneste Land her i Europa, der er gaaet den Vej allerede nu. Den højtærede Minister sagde dertil, at dette var ikke ganske rigtigt, og han nævnte bl. a. Sverige og forskellige andre Lande, navnlig Spanien, Belgien, Svejts . . . (*Justitsministeren* [Steincke]: Holland) . . . Ja, i det hele taget den nederlandske Lovgivning. Hertil maa jeg sige, at i Sverige er Regelen jo endnu ikke gennemført, der er kun fremsat Forslag derom, saaledes som den højtærede Minister ogsaa udtalte. Dette Spørgsmaal er selvfølgelig ikke noget specielt for Danmark, det er fremme over hele Verden, men vi vil, da Regelen altsaa endnu ikke er gennemført i Sverige, være det første Land, der faktisk gennemfører Regelen. Den højtærede Minister mente at kunne nævne ogsaa Spanien, Belgien og Svejts. Dertil maa jeg sige, at det er ikke noget nyt at nævne disse Lande i denne Forbindelse. Disse Lande blev allerede nævnt i denne Forbindelse i Straffelovskommissionen, og dér var det gentagende under Diskussion, om Regelen om den lægelige Afgørelse af Sindssygespørgsmaalet er gennemført dér eller ikke. I selve Kommissionsbetænkningen gaar man af de Grunde, der staar anført dér, ud fra, at Regelen faktisk ikke er gennemført i andre Lande. Jeg antager derfor, at Forholdet er det, at der i andre Landes Lovgivning staar nogle almindelige Paragraffer, som kan fortolkes baade paa den ene og den anden Maade, en Udvej, som jeg ikke haaber, man vil gribe til i det danske Forslag, idet jeg haaber, at vi tydeligt og klart slaar fast, hvad Meningen er, og ikke havner i et Kompromis. Jeg tror altsaa stadig væk, at det ikke gaar an med Hensyn til de sindssyge at